

Întunericul șoaptelor

Daniel Vișan-Dimitriu

- Nu-i spune! Nu-i spune! – șopteau pe la spate
acei ce știau că-i un suflet fragil
ce crede în oameni cu naivitate,
și-n dragoste crede, și-n traiul umil.

Nu-i spune că visul acelor pe care
i-a vrut la putere e altfel, nu-i cel
clamat în cuvinte! Nu-i spune, că-l doare
să știe cum râd chiar aceia de el!

De-ar ști că iubita mai umblă prin lume
și cântă, adesea, la mese mai mari,
ar crede el oare? Să-i spunem un nume?
Mai bine-n tăcere să fim solidari!

Să-i spunem că munca-i plătită mai bine
când lauzi un șef și te porți mai servil?
Nu-i spunem! Cu el, lingușeala nu ține!
Ce premii? Ce bani? El trăiește umil!

Aude și știe ... îi știe tovarăși,
iar ei, pentru el, au dreptate mereu,
dar șoaptele lor sunt dovada că iarăși
în sufletul lor nu-i lumină... și-i greu.